

Els aiguamolls de l'Alt Empordà, una batalla guanyada

Hom diu que els grecs ja explotaven les plantes típiques dels aiguamolls de la badia de Roses. Després de segles de pacífics conreus, l'arribada del turisme va descontrolar la situació, perquè els aiguamolls van començar a desaparèixer a mans de les poderoses urbanitzadores. Víctima de l'explotació del terreny i de l'especulació del sòl, l'indret va veure destruït el medi natural i anorreats els seus valors científics i estètics.

Malgrat aquestes transformacions, els aiguamolls que restaven en acabar el franquisme eren encara els segons de Catalunya i dels més destacats de la península ibèrica. A la revista "Presència", l'any 1976, Jordi Sargatal va alçar la primera veu a favor de la seva defensa. Així va començar una llarga campanya que, al cap de set anys

de lluita sense treva, d'accions testimonials i de plantejaments que semblaven utòpics, ha acabat per obtenir resultats palpables i efectius. Avui els aiguamolls de l'Alt Empordà —no encara els del Baix— són oficialment salvaguardats, és a dir, salvats i guardats alhora: deslliurats de l'especulació i protegits per la llei.

Aquest dossier vol establir un mínim inventari científic de la riquesa de la zona, tant pel que fa a la seva vegetació singular com a la fauna que li és característica, i ofereix també una petita història de la reivindicació, que comprèn la cronologia de la lluita, el record dels seus documents fonamentals, el text íntegre de la legislació protectora i la descripció dels terrenys protegits.